

8ª DIADA DE LES TELECOMUNICACIONS A CATALUNYA

Barcelona, 29 de setembre de 2009

Honorable conseller, senyor president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, senyor degà del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics de Telecomunicació de Catalunya, autoritats, senyores i senyors, el senyor Campo, abans d'entrar, em preguntava: "Coincidim sempre en actes d'aquestes característiques. Com és, això? Com és possible?", buscant, suposo, alguna mena de fixació amb relació al tema de les telecomunicacions. Doncs no ho sé. Suposo que els camins del col·legi, d'una banda, i del Parlament, de l'altra, es van creuant.

Efectivament, el senyor Amago abans feia referència al fet que ara fa just quatre anys, en una sessió llarguíssima, intensíssima, apassionant per a la història del país, es va aprovar l'Estatut. Jo aquell dia havia de venir a un acte justament com aquest, i no va ser possible, perquè la sessió plenària va acabar molt tard, a la nit, però em vaig poder disculpar telefònicament, i, evidentment, la causa era més que justificada. I avui, justament, quan acabi aquest acte, jo haig de marxar a corre-cuita, perquè comença el debat de política general, que és el debat, com vostès saben, més important que tenim al Parlament durant tot l'any. Per tant, són camins que es van creuant.

Hi ha un altre camí que es creua, que jo crec que és el fonamental i el que justifica la meua presència aquí, i és que en el fons, en el fons i en la forma, vostès representen un sector estratègic, un sector clau per al futur de Catalunya. I, justament, el representen perquè els darrers anys vivim el que s'ha anomenat la "revolució de les tecnologies de la informació i la comunicació".

I que ningú no s'espanti per la paraula "revolució". Revolució perquè estem davant d'una evolució accelerada, que va a un ritme absolutament trepidant. Revolució perquè es transformen totes les esferes de l'activitat humana. I això passa perquè les TIC, en el fons, representen aquest canvi de formes a l'hora de relacionar-se, d'informar i d'informar-se –totes dues coses–, de comunicar, de

gestionar els recursos, de gestionar el temps –molt important–, d'organitzar i d'actuar.

Les noves eines porten noves possibilitats, que deriven en noves formes de fer i acaben configurant noves realitats. I d'això no sempre en som conscients. No en som conscients, però vivim aquest procés de la història de la humanitat en primera persona. Justament en som els protagonistes.

Segur que hi ha moltes preguntes per respondre, en aquests moments. El senyor Font ens en plantejava unes quantes. Jo encara n'afegiria una. Respecte a allò que deia de les autopistes de la informació i els semàfors, a mi el que encara em fa més por és que posin peatges a l'autopista de la informació. Més que res per seguir la tradició del país en aquest sentit.

Estem davant d'un procés de grans canvis, com ho va ser fa tres segles la revolució industrial. Llavors, una Catalunya en crisi va mirar cap al nord, va mirar molt més enllà de les fronteres estrictes a què estàvem acostumats, va intuir els canvis de l'època i va optar per la modernització, per introduir els avenços tècnics en els àmbits productius. Els catalans, en aquell moment, vam innovar. El nostre país se'n va sortir i va esdevenir el referent econòmic i productiu de la península, i això ha durat una colla d'anys.

Ara ens trobem en un altre context de crisis, de crisis en plural. Crisis de caràcter global, cert, però també crisis pròpies del nostre país. Estem davant d'una crisi financera, econòmica, una crisi de models productius. Jo m'atreuria a dir, fins i tot, d'una certa crisi, o important crisi, de valors socials, que possiblement sigui la mare d'alguna d'aquestes altres crisis.

Però, atenció, perquè a la cantonada esperen altres crisis, i altres crisis que tenen formes com la crisi energètica, la crisi alimentària o la crisi mediambiental, que també són crisis globals però tenen repercussions de caràcter local, i molt importants.

La resposta davant de la crisi ha de tornar a ser la de la innovació, la de modernitzar-se, la d'entendre els canvis globals amb perspectiva de futur, més enllà dels escenaris tancats del present.

L'atur, per exemple. L'atur és un gravíssim problema, en aquest país, i és un problema de present, però no el podem encarar amb èxit si no ens hi enfrontem pensant en clau de futur. No podem malgastar els recursos per protegir sectors productius caducs, sinó que hem de refundar i modernitzar els que tinguin expectatives de futur, i, per tant, també, impulsar-ne de nous. Ens cal apostar, com a país, per sectors que responguin a les necessitats del món global. Les presents, les imminents i també les de futur.

I en aquesta anàlisi, en aquest procés de canvis, el món de les TIC, aquestes TIC que són les protagonistes d'aquesta revolució dels nostres temps, és un factor essencial. Torno a insistir-hi: noves eines, noves possibilitats, possibilitats que cal saber aprofitar. L'aplicació d'aquestes possibilitats a la renovació i a la creació de sectors productius i a la millora social i econòmica del país és el que marcarà la diferència els propers anys.

I cal fer-ho amb perspectiva de conjunt. Aprofitar el potencial de les TIC significa millorar rendiments, millorar formació i obrir noves vies de rendiment econòmic. I vol dir fer-ho amb un ull posat, per exemple, als condicionants mediambientals, que els propers anys, i de manera creixent, que ningú no ho dubti, seran un factor determinant per a qualsevol activitat productiva, seran una exigència global que caldrà complir per ser competitius, i alguns països tiren el carro de manera molt important en aquest àmbit.

Les solucions TIC a diferents àmbits productius, com han assenyalat diversos càlculs, poden representar un estalvi energètic de milers de milions d'euros els propers anys, a més de totes les mesures a favor de la sostenibilitat, com la reducció important d'emissions de CO₂. És un exemple, només. D'acord. Però és un exemple molt significatiu de per on van els nostres temps.

Les TIC, en si, no són cap solució als nostres problemes, però són una de les eines més valuoses que tenim per fer-hi front i, per tant, una eina que hem de saber aprofitar.

Als representants polítics ens toca treballar per facilitar aquests canvis, per encarar l'economia i la productivitat del país cap a nous escenaris que ens permetin superar no solament les crisis que tenim a sobre ara mateix, sinó les

que es preveuen en un futur immediat. I ho hem de fer nosaltres, ho hem de fer nosaltres sense esperar que un G-20, o sense esperar que l'Estat espanyol, posem per cas, ens acabin solucionant la situació. Ens calen les respostes globals, no ho podem ignorar, però cal que també fem la nostra part, que actuem sobre el nostre escenari immediat. Em consta que el Govern de la Generalitat, i no és perquè hi hagi el conseller aquí, tot i les limitacions competencials i financeres del nostre nivell d'autogovern, empeny per avançar, i fort, en aquesta direcció.

En aquest sentit, també, permetin-me recordar, justament avui que fa quatre anys, que hi ha un article específic de l'Estatut, l'article 53, que fa referència a l'accés a les TIC i al paper que ha d'exercir l'Administració per promoure-les.

Algú em podria dir: "Home, vols dir que això toca, a l'Estatut, en la constitució d'un país? Quantes constitucions hi ha que no ho tenen?" Justament: quantes constitucions hi ha que no ho tenen, això? Per tant, si hem estat capaços de preveure el futur, d'avançar-nos en el temps, siguem capaços també d'aprofitar-ho.

Els canvis són molts i han d'anar més enllà, i no sempre són fàcils de portar a terme. Però, ves per on, aquest és un país de gent, els catalans i les catalanes, que tenim capacitat per tirar endavant, que tenim una tradició emprenedora, històrica, que hem de recuperar, que hem de saber afavorir. Tenim una tradició de poble treballador que ara hem de demostrar més que mai. El treball sempre ha estat un valor, en aquest país, i, per tant, aquest valor, l'hem de posar damunt la taula.

Som també una nació culturalment inquieta, una nació que ha sabut anticipar-se en més d'una ocasió als canvis del món, que ha sabut llegir els nous escenaris que es plantejaven, que ha sabut detectar els sectors productius emergents. Per tant, els encoratjo a empènyer en aquesta direcció, a exigir més suport a la recerca, el desenvolupament i la innovació —és imprescindible—, a potenciar els sectors productius emergents vinculats a les TIC i a promoure la implementació dels avenços tecnològics a més sectors i activitats productives.

Cal que tots ens hi impliquem i hi participem, i que ho fem en els nostres àmbits respectius. Tot això ens ajudarà a tirar endavant els canvis que Catalunya necessita.

Permetin-me, doncs, i en aquesta línia precisament, fer reconeixement d'aquesta Diada de les Telecomunicacions, que arriba a aquesta vuitena edició. Vuit anys empenyent cap a aquest rumb de canvis. El meu agraïment al Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics de Telecomunicació de Catalunya per la seva tasca, pels oferiments que avui ens ha fet i que ens ha reiterat any rere any, per la tasca que continua a més enguany amb aquesta setmana de les telecomunicacions, amb un pas que, permetin-m'ho destacar, també és absolutament fonamental: apropar els joves, apropar la joventut, el futur immediat del nostre país, per tant – i de vegades no ho sabem, però també són el present–, al món de les telecomunicacions.

Permetin-me acabar també amb una felicitació absolutament sincera a tots els premiats avui, a les iniciatives que han rebut els Premis Excel·lència, que des d'avui són ja referents, són exemples de com aprofitar les eines, com aprofitar les tecnologies de la informació i la comunicació per intentar construir aquesta Catalunya millor que tots somiem.

Moltes gràcies i que tinguin una molt bona setmana de les telecomunicacions